

Salonky

**Život se
Střezinou**

Tomáš Votava

Vaši experti pro palety, bedny a obaly

Již přes 20 let jsme specialisté na výrobu dřevěných obalů

Kdo jsme

Specialisti v oboru výroby dřevěných obalů

Dřevěné bedny, palety, stojany, rámy, klece a spousta dalších výrobků na míru.

Férový zaměstnavatel v Královéhradeckém kraji

Připojte se k nám. Neustále nabízíme volné pozice. Nyní je nás přes 70 a naše výrobky exportujeme do celého světa.

Prohlédněte si nabídku volných pozic na našich **webových stránkách**.

Proč si vybrat právě nás?

- Jsme ekologicky zodpovědná firma
- Komunikujeme s Vámi srozumitelně
- Doručujeme vždy včas a spolehlivě
- Vyrábíme kvalitní produkty se zárukou
- Zajistíme návrh i výrobu obalů na míru

Více než 20 let zkušeností v oboru

Jsme specialisté v oboru výroby atypických dřevěných obalů, palet a speciálních transportních řešení. Naše řemeslné dovednosti spojené s moderními technologiemi zajišťují, že Váš náklad bude **v bezpečí doručen kamkoliv po celém světě**.

TĚŠÍME SE NA VÁS

📍 Dřevařská 476, 500 03 Hradec Králové

+420 495 432 095
info@drevocomplet.cz
www.drevocomplet.cz

Editorial

Vzpomínka na úvod

TOMÁŠ KULHÁNEK / šéfredaktor

Listopadové číslo magazínu Salonky začínáme trochu netradičně – vzpomínkou na Oldřicha Vlasáka. Jedna z nejvýraznějších osobností porevoluční politické scény v Hradci Králové odešla nečekaně 12. října. Bývalý hradecký primátor měl, ostatně jako každý výrazný politik, mnoho příznivců i odpůrců. Téměř všichni se ale shodli na tom, že Hradec Králové byl pro něj opravdu srdeční záležitostí. A i když město ztratilo v Oldřichu Vlasákovi velkou osobnost, život Hradce pokračuje dál. O tom, že má naše město co nabídnout, vás jistě přesvědčí i další hradecké osobnosti z našeho magazínu. Milovníkům kultury nabízíme rozhovor s novým ředitelem ZUŠ Střezina Tomášem Votavou nebo tanečnicí Katy Bedlivou, netradiční profese a zájmy reprezentují odborník na fontány Milan Koky či člen Hradní stráže David Kašpar a sportovní fanoušky jistě potěší basketbalová trenérka Romana Ptáčková. Přejí příjemné čtení! ■

OBSAH

TOMÁŠ VOTAVA / str. 6 ▶ 9

MILAN KOKY

str. 10 ▶ 13

DAVID KAŠPAR

str. 14 ▶ 17

ELIŠKA ZÁSTAVOVÁ

str. 20 ▶ 22

KATY BEDLIVÁ

str. 26 ▶ 28

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, **Sídlo redakce:** Malšovická 821/1 Hradec Králové 9, 500 09, www.salonkyhk.cz, **Redakce:** Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, **Obchod, inzerce:** Monika Klikarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, **Grafika:** Michal Krieglér, **Jazyková korektura:** Hedvika Landová, **Distribuce:** vybraná distribuční místa, **Tisk:** Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, **Sazba:** TN Média s. r. o., **Číslo ISSN:** ISSN 2694-7757, **Četnost:** měsíčník, **Počet výtisků:** 8 000, **Regionální mutace:** Královéhradecko, **Titulní strana:** Ondřej Littera.

▼ ZINZERCE

Salonky
MAGAZÍN,
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová | e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Nová děkanka pedagogické fakulty
Hella Msová

KALENDÁŘ AKCÍ

Parku Na Větvi

Rozsvěcení
stroměčku

1. 12. 16:00

Čert a Mikuláš

5. 12. 15:00

Živá hudba
+ zdobení perníčků

8. 12. celý den

Adventní
koncert

15. 12. 16:00

UŽIJTE SI ADVENT
A NOVÝ ROK
V PARKU NA VĚTVI.

DORAŽTE AUTEM,
NA SANÍCH ČI PĚŠKY.

Prodej kaprů

21.–23. 12.

Zavřeno

25. 12.

Silvestr
budeme mít ovar

31. 12.

OTEVŘENO
čočková polévka

1. 1. 2025

Zemřel bývalý hradecký primátor Oldřich Vlasák

Smutná a nečekaná zpráva zasáhla v polovině října hradeckou veřejnost. Ve věku šedesát osm let náhle zemřel bývalý hradecký primátor Oldřich Vlasák (ODS). Muž, který byl tři dekády zastupitelem města Hradec Králové, byl v současném volebním období městským radním a zároveň jako předseda vedl výbor pro územní plánování, rozvoj a investice města. V čele Hradce Králové stál jako primátor v letech 1998 až 2004. Následujících deset let byl Oldřich Vlasák europoslancem. Mezi lety 2012 a 2014 zastával dokonce funkci místopředsedy Evropského parlamentu. Oldřich Vlasák byl jednou z nejvýraznějších osobností porevoluční politické scény v Hradci Králové.

Oldřich Vlasák se narodil v Hradci Králové 26. listopadu 1955. Maturoval na Gymnázium Josefa Kajetána Tyla a vystudoval Strojní fakultu na ČVUT v Praze, ale poté se do Hradce Králové opět vrátil. Po sametové revoluci se stal nejvýraznější tváří hradecké ODS. Od listopadu 1994 až do svého úmrtí byl nepřetržitě zastupitelem města. Od roku 1998 pak šest let vedl Hradec Králové jako v pořadí třetí primátor města. Poté se stal na deset let europoslancem. V europarlamentu Oldřich Vlasák podle ODS aktivně podporoval čerpání evropských fondů na projekty zaměřené na rozvoj měst a regionů, a pomohl tak uskutečnit řadu významných investic v Česku. V letech 2012 až 2014 byl také místopředsedou Evropského parlamentu. Od roku 2018 až do své smrti zastával Oldřich Vlasák funkci radního města Hradec Králové. Zemřel náhle v sobotu 12. října. A jak na Oldřicha Vlasáka budou vzpomínat jeho blízcí kolegové?

městě záleží. Později jsem se s ním setkal, když byl místopředsedou Evropského parlamentu. Spolupracovali jsme a cokoliv jsem potřeboval, vždy mi pomohl. Hodně jsem se od něj naučil.

**Pavlína Springerová, primátorka
města Hradec Králové**

V Oldovi Vlasákovi naše město ztrácí přítele. Velkého přítele Hradce Králové. Budu na něj vzpomínat jako na patriota a na člověka, který měl k Hradci velký vztah a měl ho ve svém srdci vždy na prvním místě.

**Martin Červíček, hejtmán
Královéhradeckého kraje**

Pro mě byl Oldřich Vlasák hlavně velký kamarád. Když jsem vstoupil do veřejného života, on byl ten zkušený kluk, který si mě vzal pod křídla a vysvětloval mi některé věci. Měl jsem možnost poznávat politiku díky jeho zkušenostem. Jsem moc rád, že jsem měl možnost Oldřicha Vlasáka poznat.

Miloš Vystrčil, předseda Senátu

Na Oldu Vlasáka budu vzpomínat v první řadě jako na výborného kamaráda, se kterým jsem se poprvé setkal, když jsem byl starostou Telče a on byl v té době primátorem Hradce Králové. Společně jsme byli ve sdružení Česká inspirace, které mělo motto „Za kulturou nejen do Prahy“. Oldřich Vlasák byl tenkrát tím, kdo přicházel s nápady, jak dát více na vědomí, jak krásná města máme v České republice. Byl to Hradečák každým coulem a vždy bylo vidět, jak mu na tom

**Martin Dvořák, ministr
pro evropské záležitosti,
bývalý hradecký primátor**

Zpráva o odchodu Oldřicha Vlasáka mě hluboce zasáhla. Naše cesty a osudy se začaly proplétat dlouho před rokem 1989, byli jsme vrstevníky, přáteli a pak i politickými rivaly. Jeho nečekaný skon má pro mě velmi silný osobní podtext. Čest Tvoji památce, Oldo! ■

Naše rodina roste společně se Střezinou

☞ MATĚJ HOLAŇ,
FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Největší základní umělecká škola v zemi má po třiceti čtyřech letech nového ředitele – Tomáše Votavu, který na Střezině působí již devatenáct let. Během své pedagogické kariéry učil nejen svou budoucí ženu, ale i svého bratra Martina. Nyní do stejné školy, kde jako malý chlapec navštěvoval hodiny klavíru, docházejí také jeho děti. „Syn nedávno začal na hudebním oboru hrát na kytaru, zatímco obě děti se věnují i výtvarnému umění. Doma bychom mohli stavět komíny z jejich výtvarných výtvorů. Velmi je to baví a my z toho máme velkou radost,“ říká bubeník kapel Jazz Police a Petr Sovič & Gramofon. Co dalšího prozradil v rozhovoru pro Salonky?

Od začátku školního roku uplynuly dva měsíce. Jaké pro vás byly?

Ono to zdaleka není jen o těch dvou měsících, protože moje přípravy k nástupu do funkce začaly už před rokem. Zahájil jsem tzv. funkční manažerské studium pro ředitele škol, které jsem studoval celý minulý školní rok. Tehdy jsem ještě ani nevěděl, že předchozí ředitel Karel Šust bude ve funkci končit. Byla to moje dlouhodobá myšlenka, že bych do toho chtěl jít. Věděli jsme, že na to jednou dojde, jelikož se Karlovi blížil důchodový věk. Před Vánoci jsme se dozvěděli, že Karel nebude jako ředitel pokračovat. Po tom původním šoku už celá ta záležitost začala být velice aktuální.

Jak to celé pokračovalo?

Jsem za to, jak proběhlo období příprav, velice rád, protože jsme s mým spolukandidátem Radkem Škeříkem hráli naprosto otevřenou hru. Řekli jsme si, že do toho půjdeme oba dva záměrně, aby u konkurzu bylo svědectví o naší škole co nejsilnější. Karel nám oběma věnoval spoustu času a konkurz nás pečlivě připravoval, což nám velmi pomohlo. Po odevzdání přihlášek a zjištění, že jsme v konkurzu na ředitele sami, se Radek sám nabídl, že se kandidatury vzdá v můj prospěch. Cítí se být pro školu přínosnější v roli zástupce a zároveň chce zůstat co nejvíce u muziky, u svých kapel a aranžování. Pozice ředitele je především v začátcích

časově, fyzicky i psychicky náročná a Radek uznal, že by to byl velký zásah do jeho aktivit. Ze strany města, které je zřizovatelem školy, byl tento krok, kdy jsme si vyšli vstříc, hodnocen velmi kladně.

Kdy jste se rozhodl, že byste se mohl o pozici ředitele Střeziny ucházet?

Občas někdo z kolegů přišel s pobídkou, že až jednou Karel odejde, jestli by mě to třeba nezajímalo. To mě velmi potěšilo a byl to asi ten první impulz. Ještě loni jsme žili v dojmů, že tu Karel zůstane v pozici ředitele minimálně další tři roky, aby dohlédl na rekonstrukci školy. Jsem na Střezině dvacátým rokem, celou dobu to tu vedl on. Po strávení té informace, že Karel odchází, situace velmi rychle akcelerovala a vše směřovalo ke konkurzu na nového ředitele. Bylo velkým přáním nás všech, aby to dopadlo pro někoho zevnitř školy.

Proč jste chtěli, aby Střezinu převzal někdo zevnitř?

Přebírat takto velkou školu je výzva i pro velmi zkušené manažery. Jsem přesvědčen o tom, že Střezina má své specifické vnitřní klima. Ať už jde o mentální nastavení v řadách zaměstnanců, tak i ve vztahu k veřejnosti. Tato kontinuita pro nás byla velice důležitá, protože přáním každého kantora je, aby do práce chodil rád. A samozřejmě je pro nás prioritou vytváření vstřícného prostředí vůči žákům a směrem k rodičům. Stojím si za tím, že takové prostředí naše škola má. Bylo pro nás vysokou prioritou, aby to tu převzal někdo, kdo je s tím srozuměn a kdo bude mít upřímnou vnitřní potřebu a ambici to zachovat.

Jak byste popsal to specifické vnitřní klima, o kterém jste mluvil?

Je nás tu opravdu hodně, máme téměř sto pedagogů. I ve výtvarném, tanečním a literárně-dramatickém oboru je tu více učitelů, než bývá zvykem na jiných školách. Výhoda je v tom, že si navzájem můžeme radit, pomáhat si a předávat zkušenosti. To je jeden z prvků, který to klima vytváří. Pedagogický sbor je tu velmi zkušený, takže není problém si říct o konzultaci nebo pomoc napříč obory. Troufám si tvrdit, že prostředí je tu velice přátelské a veselé. To hlavní, co chceme předat žákům, je to, aby je umění bavilo a aby z aktivit, které tu dělají, měli radost. Naše celoškolské motto je „Prostor pro radost“. Myslím si, že to je slogan, který vystihuje naše vnitřní nastavení. Vytváříme prostředí pro zaměstnance, žáky a jejich rodiny, kam chodíme tu radost hledat.

Vy sám jste na Střezinu nastoupil jako malý chlapec. Jak tehdy škola vypadala?

Nastoupil jsem sem v šesti letech. Docházel jsem na původní budovu v ulici Na Střezině a začínal jsem jako klavírista. Fungovali jsme na dvou adresách, na již zmiňované původní budově a v Divadle Jesličky. Na střední škole jsem začal chodit na hodiny bicích. V té době jsem už školu vnímal více i z osobního dojmů, sledoval jsem školní orchestr, začínalo oddělení populární hudby. Začínaly tady i různé kapely, což bylo pro mě jako bubeníka stěžejní. V září 2005 jsem tu začal zároveň se studiem konzervatoře učit. Postupně jsem se tak stal součástí školy a i ona se stala mojí součástí. Později přišlo stěhování sem do budovy Základní školy Jih, s několika kolegy jsme byli vůbec první, kteří jsme do současného areálu v Luční ulici přešli.

Jak často se vracíte ke klavíru?

Kdybych se dnes označoval za klavíristu, bylo by to příliš troufalé. Hraji na něj dodnes, zaskakuji ve školních kapelách, když jim schází klavírista, nebo si ke klavíru sednu jen tak pro relax. Ale toho času nezbyvá mnoho a bohužel se mu nestíhám věnovat tak, jak bych chtěl. Ten nástroj mě nikdy nepřestal fascinovat.

Nejvíce jsou s vámi spojeny bicí. Kdy jste si poprvé řekl, že byste zkusil být bubeníkem?

Na Biskupském gymnáziu, kam jsem po prvním stupni základní školy šel studovat osmileté gymnázium, se nás sešla celá třída muzikantů. Byli jsme v rámci školy trochu exoti, měli jsme intenzivnější výuku hudební výchovy. Byli jsme k hudbě opravdu vedeni. V budově gymnázia v suterénu zkoušely i nějaké kapely. Šel jsem se tam jednou podívat a v rohu tam stály bicí. Trochu jsem si je vyzkoušel, zaujaly mě a našťáště mě v tom hodně podpořili doma. Rodiče přestavěli místnost v rodinném domě na zkušebnu a téměř okamžitě jsme tam začali hrát se studentskou kapelou. Bavilo mě to natolik, že jsem se poté začal připravovat na příjímáčky na konzervatoř a nakonec se z toho stala moje životní vášeň a dokonce i povolání.

Na bicí hraje i váš bratr Martin. Měli jste mezi sebou nějakou rivalitu, kdo třeba něco zahraje lépe?

Martin se také živí hudbou, je velmi výtěžovaný v různých kapelách pro svou univerzálnost a velmi vysokou hráčskou úroveň. Na bubny hrála i naše mladší sestra, takže nás to trefilo všechny tři. Spoustu let jsem Martina tady na Střezině učil, ale

jeho úroveň je tak vysoká, že se z nás velice rychle stali spíše parťáci, kteří spolu hru na bicí konzultují. Dodnes si navzájem pomáháme, občas za sebe zaskakujeme. Jsem velice rád, že je z něj už spousta let samostatný umělec, který se v branži špičkových profesionálních muzikantů osvědčil.

Jak jste už říkal, začal jste tu učit už během toho, co jste studoval konzervatoř. Byl jste spíš výjimka, nebo je to něco, co se na Střežině stává častěji?

Myslím si, že je to celkem zajímavý model. Když budu mluvit obecně za jakoukoliv vzdělávací instituci, je hrozná škoda, když si škola vychová žáka a ten se poté rozletí do světa, přičemž se ztratí ta vazba. Chceme zůstat v kontaktu s absolventy, zejména s těmi, kteří chtějí ve studiích pokračovat, ať už na konzervatoři, nebo na akademii. Pokud je ještě k tomu zajímavá pedagogika, jsou to naši ideální budoucí kolegové, protože školu znají a strávili tu spousta let. Absolventy, kteří studují na profesionálních uměleckých nebo pedagogických školách, si tu chceme udržet a nabídnout jim praxi, případně i možnost tu na částečný úvazek učit. Model to

je podle mě velice šikovný, protože díky znalosti prostředí naskočí do provozu velice rychle.

Které hudební žánry patří mezi vaše oblíbené?

O poslechu hudby platí to stejné, co jsem tu říkal o hře na klavír. Kéž bych na to měl více času. V době střední školy jsem měl rockové období, líbila se mi spíše tvrdší muzika. Ježkova konzervatoř, kterou jsem po střední škole studoval, je zaměřená hodně žánrově, tudíž tam vznikla moje silná vazba k jazzovým stylům. Dnes se často vracím k populární scéně, obdivuji také scénu vážné hudby. Tam na to jako hráč tak silnou vazbu nemám, což mě celý život mrzí. Tím, že mám malé děti, se to teď míchá i s jejich zájmy a preferencemi, takže je to takové od Bacha až po Vlacha. Aktivně hraji v několika kapelách, které mají široký žánrový rozptyl, což mi vyhovuje.

Vaše děti také chodí na Střežinu?

Syn je nově na hudebním oboru, začal hrát na kytaru. Obě děti jsou zároveň na výtvarném oboru, protože bychom mohli doma z jejich výtvarných

výtvarů stavět celé komíny. Velmi je to baví a my z toho máme velkou radost. Dcera je i na tanečním oboru, jak ve folklórním souboru, tak teď nově i na stepu. Navazuje tím na tradici mojí ženy, která tady u nás na Střežině také vyrostla. Stejně jako já začínala klavírem, později to byla shodou okolností v úplných začátcích mé pedagogické kariéry i moje žákyňe. Zároveň prošla i naším tanečním oborem, je to bývalá baletka a hlavně stepařka. Dcerka si tak doma může s mamkou zastepovat.

Se Střežinou jste svázaný i přes vaši rodinu. Je to další motivace, proč vést školu správným směrem?

Moje žena dokonce chodila na základní školu, která tu byla před námi, takže to máme opravdu kompletní. Musíme se tomu smát, jak se to všechno hezky propojilo. Celá naše rodina má na Střežinu velice silnou vazbu, rosteme společně s ní. Už to přešlo i na naše děti, které tu máme snad každý den v týdnu. Je to takové vtipné životní kolečko.

Hradečáci vás mohou znát z kapely Jazz Police, kterou jste založil společně s ředitelem Filharmonie Vladimírem Šrámkem. Jak kapela vznikla?

S Vládou nás pojí dlouholeté přátelství, chodili jsme spolu do třídy na osmiletém gymnáziu, Zakládali jsme společně studentské kapely. Naše hudební partnerství trvá dodnes, hrajeme spolu nejen v coverové kapele Jazz Police, ale i v uskupení Petr Sovič & Gramofon. Díky tomu, že se tak dlouho známe, jsme byli vždy schopni odbavit velké množství práce. Vzhledem k našim novým pozicím se některé naše projekty musely upozadit, nicméně naši aktivní muzikantskou činnost stále držíme a věřím, že i nadále držet budeme.

Na konzervatoři jste se učil pod legendárním bubeníkem Vladimírem Žižkou. Jak na něj vzpomínáte?

Byl jsem jedním z jeho posledních absolventů. Myslím na něj velmi často, vzpomínka na něj mi vždycky vhrkne slzy do očí. Je to naprostá legenda. Pan profesor Žižka strávil více než sedmdesát let na aktivní umělecké scéně, koncertoval do velmi vysokého věku. Přijde mi to jako naprosto neuvěřitelný a těžko překonatelný výkon. Poslouchat jeho životní zkušenosti a zážitky, které má s předními českými umělci a orchestry, bylo něco neuvěřitelného. V jeho době museli mít muzikanti neskutečnou profesionalitu, v podstatě dostali noty na pult a šli nahrávat živě do televize nebo rozhlasu. Byli to rutiněři, v tom nejlepší slova smyslu. Ať už to

byly jeho nástrojové zkušenosti, nebo vyprávění o tom, jaké to bylo nahrávat s Karlem Göttem, nezbývá nic jiného, než před ním a jeho generací umělců smeknout klobouk. Jsou to tvůrci naší hudební historie, úroveň tehdejších českých big bandů mohla konkurovat světové špičce. Na pana Žižku vzpomínám s velkou úctou, láskou a bezmezným respektem k tomu, co dokázal.

Co má před sebou Střežina v tomto školním roce?

V únoru nás čeká kolaudace nového pavilonu, který nám v tuto chvíli roste před očima. Budova už začíná dostávat svou budoucí podobu, pomalu se to rýsuje. V této části bude sídlit vedení školy. Čeká nás tedy stěhování, na které se já osobně velmi těším. Hned po dokončení této etapy se práce přesunou do pavilonu populární hudby, kde se k již stojící budově bude přistavovat. Jinak nás samozřejmě čeká běžný umělecký provoz, který je teď poněkud zkomplikovaný rekonstrukcí, jelikož v současné chvíli nemůžeme využívat spojovací trakt, jenž se právě předělává. Do současné „hudbocvičny“, jak jsme pojmenovali náš současný koncertní sál, musíme prakticky obíhat celou školu.

Jak bude rekonstrukce školy pokračovat?

Zhruba v roce 2027 by měla být dokončena rekonstrukce hlavní výukové části včetně přilehlých venkovních ploch. Na to by měla plynule navázat přestavba obou současných tělocvičen na dva nové koncertní sály. Do toho revitalizujeme budovu Divadla Jesličky v Třebechovické ulici. A v roce 2027 bychom také měli odevzdat původní budovu v ulici Na Střežině zpět městu. To bude také další velké stěhování, protože se všichni kolegové přesunou sem do Luční ulice, kde se tímto vše zcentralizuje. ■

INZERCE

Jsi elektrikář/ka, ale nechceš pracovat pod napětím? Pojd' k nám!
Práce u nás je radost a ne starost.

Hledáme: ELEKTROMECHANIKA / čku

Nabízíme: prémie, stravenky, 5 týdnů dovolené, mobil, auto, práci v Hradci a další benefity.

Ozvi se na zezulka@thhk.cz, nebo na mobil: 604 951 183.

Připoj se k Tepelnému hospodářství a máš čistou hlavu bez starostí!

Montuješ, demontuješ, opravuješ? Tak to seš náš člověk!
Práce u nás je radost a ne starost.

Hledáme: TOPENÁŘE /lku nebo ZÁMEČNÍKA /ci

Nabízíme: prémie, stravenky, 5 týdnů dovolené, mobil, auto, práci v Hradci a další benefity.

Ozvi se na blatnik@thhk.cz, nebo na mobil: 604 951 181.

Přilož do kotle své kariéry a rozpal ji nově v Tepelném hospodářství!

Fontány mě fascinovaly už jako malého kluka

Hradeckým fontánám se Milan Koky věnuje od raného dětství. Přednášky o nich začal pro své spolužáky dělat už na základní škole a od patnácti let pak procházky s výkladem o hradeckých fontánách pořádá i pro veřejnost. „Už jako malého kluka mě fontány fascinovaly. Strašně mě zajímalo, kde se tam bere ta voda a jak to celé funguje,“ vypráví v rozhovoru pro Salonky. Kolik je v Hradci Králové dohromady fontán? Jak fungují? Která je největší? A kterou Hradečáci nemají rádi? Nejen na tyto otázky odpovídá Milan Koky, který je v pouhých dvaadvaceti letech největším odborníkem na fontány v Hradci Králové.

••• TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: PATRIK PALÁTKA

Jak dlouho už jsou fontány vašim koníčkem?

Už od raného dětství. Pamatuji si, že když jsem jako malý kluk chodil s babičkou a dědou na procházky do města, vždycky jsme procházeli kolem některých fontán a mě to fascinovalo. Konkrétně si vybavuju, jak jsme pozorovali fontánu na Bačkově náměstí, kde voda stéká po takových skleněných prvcích, a mě strašně zajímalo, kde se tam bere ta voda. Když prarodiče viděli, jak mě to zajímá, vždycky mi koupili nějakou pokojovou fontánu. Mně ale nevydržela v původním stavu dlouho, protože jsem ji vždycky po čase rozebral. Strašně mě totiž zajímalo, jak funguje. Jak jsem vyrůstal, zajímal jsem se o fontány čím dál tím víc. Ve dvanácti letech jsem přišel do jedné hradecké firmy, která dělá technologie velkých městských fontán po celém Česku, s tím, že se zajímám o fontány. Technický ředitel už tenkrát říkal, že jednou budu pracovat buď pro ně, nebo proti nim.

Jak to nakonec dopadlo?

Pracoval jsem pro ně. Od patnácti let jsem tam chodil na brigádu. Teď už se spíš zabývám restaurováním kamene, což je obor, který jsem vystudoval v Hořicích na sochařské škole. Pokojové nebo zahradní fontány ale sám za sebe stále vyrábím.

Zajímá vás spíš estetická stránka fontán, nebo ta technická?

Právě že obojí. Tím, že jsem pracoval ve firmě, která dělá technologie fontán, jsem se něco naučil a zajímám se o to dál. Zároveň jsem ale restaurátor kamene a zajímá mě umění, takže i estetická stránka fontán je pro mě důležitá. Mým snem je jednou restaurovat třeba barokní kašny.

Máte nějakou fontánu i doma?

Je to zvláštní, ale nemám. Snažil jsem se udělat fontánu jako pítko pro moje dvě kočky, bohužel se toho ale bály a nechtěly z toho pít. Několikrát jsem měl nutkání, že si doma udělám aspoň nějakou malíčkou fontánu, ale zatím na to nedošlo.

O hradeckých fontánách máte web a facebookovou stránku, kterou sleduje tisíc lidí. Překvapilo vás, kolik Hradečáků fontány zajímají?

Rozhodně mě to překvapilo. Facebookovou stránku i web o hradeckých fontánách jsem založil ve svých třinácti letech, takže už fungují skoro deset let. Příští rok bych rád udělal nový web, na kterém bude i mapka všech hradeckých fontán. Překvapilo mě totiž, kolik lidí třeba vůbec neví o fontánách na terasách Karla Otčenáška. Ten zájem lidí o fontány se nicméně neprojevuje jen na sociálních sítích. Na moji první večerní přednášku spojenou s procházkou po nasvícených hradeckých fontánách přišlo v létě více než padesát lidí. Když jsem přišel na místo srazu, zarazilo mě to a měl jsem i trochu strach. Překřičet padesát lidí, když stojíte u zurčící fontány, totiž není úplně snadné.

Máte přehled, kolik je v Hradci Králové dohromady fontán?

Pokud se nemýlím, je jich třicet osm. Část z nich je města a starají se o ně technické služby, část má soukromé majitele. V posledních letech se některé fontány natrvalo zavřely, protože byly ve špatném technickém stavu nebo neměly potřebnou technologii, která zajišťuje čistotu vody. Došlo bohužel také ke spoustě vandalských útoků vůči fontánám.

Která z těch všech hradeckých fontán je vaše nejoblíbenější?

Moje nejoblíbenější je určitě fontána Kráčejíci oblouk na Bačkově náměstí. Fontána má na výšku tři metry, je tam od roku 1996 a má být takovou vstupní branou do pěší zóny, která tam právě v tom roce vznikla. Autorem této fontány je Jaroslav Černý. Já k ní mám silnou citovou vazbu už od dětství. Jak už jsem říkal dříve, jako malý kluk jsem chodil okolo této fontány s babičkou a vždycky mě fascinovalo, kde se tam ta voda bere, a zajímalo mě, jak je to udělané. Když mám teď občas splín nebo si potřebuju vyvětrat hlavu, sednu si k této fontáně. Ten zvuk vody je pro mě úžasně relaxační.

Dokážete říct, která z hradeckých fontán je úplně největší?

Myslím si, že rozlohou i objemem vody je to fontána na Riegerově náměstí. U ní se to úplně nezdá, ale pod dnem, které je tvořené ze žulových desek, se nachází ještě šedesát

SALONEK

Hynek Šnajdar

Jaká bude budoucnost po 35 letech?

„No, nejsem si jistý, ale už je to asi hodně dávno. Ve škole jsme se to učili, ale už jsem na to zapoměla. Tenkrát jsem ještě nebyla na světě,“ odpověděla nám studentka Klára z jedné hradecké střední školy, zda ví, kdy a proč vypukly revoluční listopadové události, které vedly k pádu totalitního komunistického režimu, přinesly svobodu, jež do určité míry trvá dodnes. Ano, je to už 35 let, kdy se to stalo a rudoch šel konečně od válu.

Hradec Králové, jak známo, byl před rokem 1989 v rámci tehdejšího Československa jednou z komunistických bašt. Utekly více než tři dekády a je to rozvíjející se krásné město s velkým potenciálem. Dne 17. listopadu 1989 tedy začala sametová revoluce. Konec vlády jedné strany znamenal konec perzekucí a útlaků, svobodu projevu i vyznání nebo možnost cestovat za hranice země. Společnost se od těch dob zásadním způsobem proměnila lidsky i technologicky.

„Myslím si, že by se mělo učit, že v roce 1989 se k nám navrátila svoboda a na to bychom neměli zapomínat, a to i přes všechny problémy, které současná společnost prožívá. Já osobně bych se obával toho, aby se najednou, v postupujících letech a desetiletích, nezačal tento pojem relativizovat a nezačaly se hledat důvody, proč by měl být třeba i komunismus v nějaké podobě zachován,“ řekl kdysi historik Jaroslav Šebek. To, co ukázaly nedávné krajské volby, a to i v Královéhradeckém kraji, naznačuje, kam by mohla země v politickém slova smyslu směřovat.

Byl to propadák koaličních stran a vítězství těch, kteří si už brousí zuby na parlamentní volby, které se uskuteční v říjnu příštího roku. Rok je zřejmě krátká doba na to, aby se „rozpačitá“ vláda vzpamatovala a poté uspěla. Ti, kdož jsou dnes v opozici, jsou totiž mistři slibů, na něž slyší hlavně ti, kteří mají sociální či jiné problémy nebo rádi vzpomínají na dobu před rokem 89, kdy jsme se přece všichni měli „báječně“. S těmi, jak už to známe z historie, se vždy velmi dobře manipuluje, i když se pak sliby většinou neplní. Máme tedy do budoucna výhled nadějný, nebo je důvod k obavám? To se samozřejmě uvidí až v budoucnosti, která už klepe na dveře. Jak tomu ale bude, Bůh sud! ■

nebo sedmdesát centimetrů vody. Je to proto, aby čerpadlo, které vhná vodu do těch trysek, mělo dostatečnou kapacitu vody. Kdyby tam nebylo tolik vody, hrozilo by, že se čerpadlo zadře. Další velké fontány jsou pak U Koruny nebo na Ulrichově náměstí.

Když už vás tak zkouším z hradeckých fontán, zámalo by mě ještě, která fontána je nejstarší.

To je jednoznačně kašna na Malém náměstí z roku 1772. To je nejstarší zachovalá a funkční kašna v Hradci Králové. Je škoda, že na Velkém náměstí se už nenachází původní gotická Jiřikova kašna. Pokud se ale podaří zrealizovat rekonstrukci Velkého náměstí, mělo by tam vzniknout hned několik nových vodních prvků. Nová fontána by podle poslední vizualizace měla být přímo na místě původní gotické kašny, snad se to podaří dotáhnout.

Jaký je rozdíl mezi fontánou a kašnou?

Slovo kašna pochází z němčiny a znamená schránku na vodu. Původně byly kašny dřevěné a sloužily jako zdroj pitné vody pro měšťany. Později se začaly stavět kašny z kamene, jejich účel byl ale stále podobný. Lidé k nim přišli s vědrem a nabrali si pitnou vodu. Pak také byly kašny, které sloužily jako napájecí místo pro koně. Účel moderních fontán je už od začátku jiný. Fontány jsou pouze estetickou záležitostí a nenajdete v nich pitnou vodu. Zatímco kašny jsou většinou kamenné, fontány mohou být z různých moderních materiálů, jako je například bronz, sklo nebo umělý kámen.

Zajímají vás i jiné vodní prvky ve městě, než jsou fontány? Napadají mě třeba mlžné brány, mlhoviště nebo vodotrysky.

Určitě ano. Já si ještě pamatuji v Hradci takzvaná brouzdaliště, ve kterých se mohly vyřádit děti. Provoz ale nebyl příliš ekonomický, brouzdaliště neměla žádné čištění vody a někteří lidé to využívali místo pračky. Po konci brouzdališť začala v Hradci postupně vznikat mlhoviště, u kterých není s čistotou vody problém. Víím, že je po měsících celkem jedenáct stálých mlhovišť, která jsou zapuštěná v zemi. V posledních letech začala v Hradci Králové vznikat i mobilní mlhoviště. Mlžné brány jsou tvořené nerezovým rámem, ke kterému člověk přijde, zmáčkne tlačítko a na nějaký čas se spustí vodní mlha. Na stejném principu fungují i mlžné stromy, které jsou v Hradci letošní novinkou.

Mají vodní prvky včetně fontán ve městech kvůli klimatickým změnám zajištěnou budoucnost? Bude jich podle vás přibývat?

Doufám, že ano. Ve městech napříč republikou v poslední době vznikají různá mobilní mlhoviště. Co se týká budoucnosti konkrétně fontán, v posledních deseti letech roste obliba zejména takzvaných pochozích fontán. To znamená, že vodní trysky jsou umístěny přímo v chodníku a děti se tam mohou proběhnout a osvěžit se. Takovou známou chodníkovou fontánou je třeba fontána na Staroměstském náměstí v Mladé Boleslavi. V posledních letech jich vzniká strašně moc. Hradec má takovou napůl pochozí fontánu na Riegerově náměstí. Když se tam jdete v létě podívat, je celá zaplněná dětmi.

Jak dlouho už po hradeckých fontánách provázíte?

Veřejně od svých patnácti let, ale úplný prvopočátek byl už na základní škole asi v sedmé třídě. Na konci školního roku, kdy už nebylo tolik výuky, jsme chodili na procházky po městě. Moji spolužáci i učitelé o mém nadšení pro fontány v té době samozřejmě věděli, takže vždycky, když jsme kolem nějaké procházeli, jsme se zastavili a já jsem jim o té konkrétní fontáně krátce něco řekl. V těch patnácti letech mě napadlo, že vyprávět o fontánách můžu i někomu jinému, než jsou moji spolužáci, a rozhodl jsem se udělat první veřejnou akci. Až do letošního roku jsem pořádal procházky po hradeckých fontánách vždy přes den. Letos mě oslovily technické služby s nabídkou, abychom společně uspořádali přednášky večerní. Jsem za to moc rád, protože na večerní přednášky chodí ještě více lidí než na ty denní. Nasvícené fontány jsou pro veřejnost určitě přitažlivější.

Zaskočí vás lidé na procházkách nějakou otázkou?

Určitě ano, ale já jsem za ty otázky moc rád. Nejčastěji se mě lidé ptají na to, zda voda ve fontánách cirkuluje, nebo přitéká z nějakého potrubního zdroje. Hodně se zajímají o technologickou stránku fontán. Pak dostávám otázky také na vznik jednotlivých fontán a jejich autory.

Předpokládám, že dnes ve fontánách voda cirkuluje.

Je to tak. Dříve to tak nebylo, ale provoz byl pak neekonomický. Dnes má každá fontána odstředivé čerpadlo, před kterým je velký předfiltr, aby se čerpadlo kvůli velkým nečistotám nezadřelo. Čištění vody pak probíhá přes pískovou filtraci, v mnoha fontánách je na čištění vody i UV lampa a nechybí ani dávkovač bazénové chemie. Bez toho by se to určitě neobešlo.

Tušíte, kterou fontánu mají Hradečáci nejradši?

Řekl bych, že mezi Hradečáky mají velký úspěch fontány na terasách Karla Otčenáška od Tomáše Rafla. A to jak mezi dětmi, tak mezi dospělými. Zejména havrani, ze kterých odtéká voda, jsou velmi oblíbení. Spousta Hradečáků naopak nesnáší fontánu na Masarykově náměstí od Michaela Gabriela. Opravdu málokdo jí dokáže přijít na chuť, za mě osobně je přítom ta fontána povedená. Je to moderní umění. Je ale škoda, že ta fontána nemá takovou péči, jakou by si zasloužila, protože původně byl ten povrch vyleštěný až téměř do zrcadlového lesku a ta fontána odrážela okolní náměstí.

Jezdíte za fontánami i do jiných měst nebo zemí?

Nejdál jsem byl v Rakousku ve Vídni. Zarazilo mě tam, že taková rozlehlá historická kašna neměla moc bohatou čistící technologii. Jinak jezdím spíš po Česku. Už dlouho se chystám do Plzně, kde jsou mnohými lidmi nenáviděné, ale za mě krásné fontány od Ondřeje Císlera z roku 2010.

Fontány pro vás nejsou jen koníčkem, ale věnujete se i jejich výrobě, že?

Ano. Většina fontán, které jsem dělal, byla z keramiky nebo umělého kamene. Moc lidí o mně zatím neví, takže těch fontán za sebou nemám tolik. Vyrobím do deseti fontán za rok, je to taková občasná činnost. Většinou se jedná o pokojové fontány. Zatím jsem nerealizoval žádnou velkou kamennou fontánu, ale doufám, že časem nějaká zakázka na fontánu z kamene přijde.

Pamatujete si na první fontánu, kterou jste vyrobil?

Moc dobře. Byl jsem ještě dítě, rozebral jsem nějakou pokojovou fontánu, kterou jsem dostal, a vytvořil jsem si vlastní. Babičce jsem vzal rendlík, na něj jsem položil napařovací vějíř na knedlíky a tím jsem protáhl brčko, které jsem napojil na malé čerpadlo z té fontány. Myslím, že pak tam ještě byla propíchaná flaška od Jupíka. Takže když jsem pustil čerpadlo, voda natekla do lahve a těmi dírkami poté začala tryskat ven. První keramickou fontánu, která už opravdu fungovala, jsem vyrobil pro moji třídní učitelku ve čtvrté třídě na základní škole.

Je vaším snem se fontánami v budoucnu plnohodnotně žít?

Rozhodně. Tím, že jsem restaurátor kamene se středoškolským vzděláním, si teď nemůžu dovolit říct, že chci restaurovat nějakou barokní kašnu. To bez vysoké školy a restaurátorské licence na památkově chráněná díla nejde. Je ale mým snem dostat se na vysokou školu do Litomyšle na Fakultu restaurování, projít si tou školou, získat magisterský titul a následně požádat ministerstvo kultury o restaurátorskou licenci. Pak bych se mohl dostat k restaurování velkých městských fontán a kašen. Když mi nevyjde restaurování, chci dělat nějaké svoje vlastní fontány. ■

Vtipy neposlouchám a grimasy turistů se snažím přehlížet

Hradečák David Kašpar vykonává netradiční a velmi zajímavé povolání. Jako člena Hradní stráže ho můžete vidět na Pražském hradě, v Královské zahradě nebo na zámku v Lánech. Ve své práci pravidelně zblízka potkává českého prezidenta Petra Pavla, během státních návštěv se pak setkal i s významnými zahraničními politiky, třeba s francouzským prezidentem Emanuelem Macronem. „Dostanete se do míst, kam se normální člověk nedostane, a setkáte se s lidmi, které běžně vidíte jenom v televizi,” říká o svém povolání David Kašpar. Jak složitě bylo stát se členem Hradní stráže? O čem přemýšlí během stráže na čestném pevném stanovišti před Pražským hradem? A jak náročné je pro něj udržet kamennou tvář, když na něj turisté dělají obličeje nebo mu vypráví vtipy? Odpovídá člen Hradní stráže David Kašpar.

📷 TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ARCHIV DAVIDA KAŠPARA

Dělal jsi už v minulost nějaký rozhovor?

Ne, je to pro mě úplně poprvé. V armádě jsou od toho tiskoví mluvčí na jednotlivých útvarech. Když mi někdo normálně položí otázky ohledně Hradní stráže, odkazují ho na našeho tiskového mluvčího.

Bylo vždycky tvým snem stát se vojákem?

U dětí se ta vysněná povolání často mění, ale je pravdou, že na vojáky jsem si hrál už jako malý kluk. Později do toho vstoupil například také airsoft. Zároveň mám hodně kamarádů, kteří v armádě byli dříve než já a lákali mě, abych šel do armády taky, že je to super práce. V té době jsem studoval strojárnu a chtěl jsem se toho oboru držet. Vyzkoušel jsem nějaké firmy, ale když se během covidu snižovaly stavby, přišel jsem o práci. V té době jsem přemýšlel, co budu dál dělat. A protože jsem neměl v té době žádné závazky, napadlo mě, že bych přece jen mohl zkusit tu armádu. Šel jsem na pohovor na rekruotační pracoviště tady v Hradci a už jsem v armádě zůstal.

Jak ses potom dostal přímo k Hradní stráži?

Já jsem si to vybral. Normálně jsem si na internetu rozklikl volné pozice v armádě, kde bylo vždycky napsané, jakou hodnost na té pozici dostaneš, jaký je tam orientačně plat a co se po tobě vyžaduje. Já jsem si tam rovnou zvolil Hradní stráž. Chtěl jsem nějaký klidnější útvar, úplně jsem nechtěl něco bojového, protože na to ve finále nemám ani fyziky. Nejsem žádný svalovec. Kromě toho mi práce u Hradní stráže prostě přišla zajímavá. Dostanete se do míst, kam se normální člověk nedostane, a setkáte se s lidmi, které běžně vidíte jenom v televizi.

Myslíš tím třeba prezidenta?

Určitě to je třeba náš prezident. Ale Hradní stráž se podílí na bezpečnosti i během státních návštěv, takže jsou to i významní lidé ze zahraničí. Pamatuji si, že jsem se na Pražském hradě setkal třeba s francouzským prezidentem Emanuelem Macronem. Není to tak, že bych s těmi lidmi přímo mluvil, ale setkám se s nimi na vzdálenost třeba čtyř metrů. Je to vždy zajímavý zážitek k vyprávění.

Jak složitý byl výcvik, který jsi musel absolvovat, aby ses mohl stát členem Hradní stráže?

Úplně nejdřív musí každý voják projít kurzem základní přípravy ve Vyškově. Další výcvik jsem už absolvoval přímo u Hradní stráže. Tam už šlo o věci, které jsou nejdůležitější přímo pro ten konkrétní útvar. U Hradní stráže šlo primárně o pořadovou přípravu. To znamená cviky s puškou nebo učení se toho, jak správně pochodovat. Hodně jsme také cvičili společně ve formacích, abychom všichni chodili stejně a také například stejně zvedali ruku ve chvíli, kdy jde kolem prezidenta a vzdává se mu tím pocta. Ten nácvik trval zhruba šest týdnů a všechno muselo být opravdu, jak když střílí. Kromě pořadové přípravy jsme měli samozřejmě třeba i střeleckou přípravu. Tím vším si musí člověk projít, než se dostane vyloženě do služby Hradní stráže.

Jsou součástí té přípravy i nějaké psychotesty?

Ano, to jsem zapomněl zmínit. Psychotesty jsou součástí lékařské prohlídky ještě před tím úvodním kurzem ve Vyškově.

Kde všude působí Hradní stráž?

Hradní stráž střeží objekty a dočasná sídla prezidenta republiky. To znamená, že hlídá Pražský hrad, Královskou zahradu a zámek v Lánech. Jako člen Hradní stráže můžete vyfasovat službu na kterémkoliv z těchto míst.

Když se řekne Hradní stráž, všichni si asi představí to, jak stojíte u té budky na Pražském hradě...

Říkejme tomu prosím čestné pevné stanoviště.

Chápu to tedy tak, že náplní tvé práce není jen stát na tom čestném pevném stanovišti?

Není to zdaleka jen o tom. Řekl bych, že to čestné pevné stanoviště tvoří jen třeba nějakých patnáct procent mojí práce. Pokud jsem zrovna na Pražském hradě a dostanu pozici na čestném pevném stanovišti, funguje to tak, že se vždy po hodině vystřídáme. Znamená to, že hodinu tam člověk stojí venku, poté je hodinu uvnitř a jde zase zpátky ven.

Nad čím člověk přemýšlí, když stojí venku na stráži?

Úplně nad vším. Nikdy není dobré zadívat se do

INZERCE

Orlice park

Dr.Max+
Lékárna

SPORTISIMO

pepco®

ASAT
svět hodinek

orion
tvoríme vaši domácnost

ROSSMANN

SIRIUS+
...hvězda pro Vaše zvířecí miláčky

KVĚTINOVÝ
KOUTEK

Optika
Doubrava

GECO
TABAK • TISK

Break fast Cafe

orlicepark.cz | Orliceparkshopping | Orlicepark

Co na tom, že už byl Halloween...

i po celý listopad
klidně zaklepejte u našich dveří
s děsivě velkou zakázkou!

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

jednoho bodu. Pokud je horko, je také důležité předem doplnit tekutiny. Víím, že se už se stalo, že na tom čestném pevném stanovišti někdo omdlel. Je důležité naučit se se sebou pracovat a nějakým způsobem zaměstnávat během té stráže svoji hlavu. Dost vás samozřejmě zaměstnají i ti turisté.

Co ti pomáhá v tom, aby tě turisté nerozesmáli?

Jeden můj kolega byl v televizním pořadu Inkogni-to a zmiňoval tam, že mu pomáhá přehlížet ty lidi do dálky. Snažím se to dělat také tak. Když na mě někdo upřeně zírá, dělá nějaké obličejové nebo říká nějaký vtíp, koukám přes něj do dálky.

Děje se to často, že ti někdo přijde říct vtíp?

Ano, to je docela běžné. Dokonce přichází i zahraniční turisté, kteří mi říkají vtípy v angličtině. Turisté dokážou vymyslet neuvěřitelné věci.

Dotýkají se tě třeba?

Taky se to děje. Často se stává, že lidé si jdou udělat fotku a vlezou ke mně až za zábradlí do mého osobního prostoru. Pokud se něco takového stane, bouchnu puškou do země, což je jednak upozornění přímo pro ty turisty a zároveň tím dávám signál kolegovi. Mezi těmi dvěma stanovišti totiž vždy stojí ještě voják v maskáčích se samopalem, který je tam od toho, aby nám kryl záda. Takže v takovém případě přijde ke mně a vysvětlí turistům, jaká pravidla musí dodržovat.

Jak vypadá tvůj běžný pracovní týden?

Když to vezmu i s příchoďem do práce, tak máme 28hodinové služby. Takže mám službu třeba v pondělí a v úterý, ale poté jdu do práce až v sobotu. Když to řeknu odhadem, jsem vlastně v práci třeba jen šestkrát za měsíc, jinak mám volno. Ale pokaždé jsem tam na druhou stranu hodně dlouho. Celkově bych ale řekl, že je moje práce náročná spíš psychicky než fyzicky.

Jsi Hradečák, jak náročné je pro tebe dojíždění?

Tím, že těch služeb nemám zas tak moc, to žádný problém není. Střídám to, buď jezdím vlakem, nebo autem. Cesta vlakem je ale asi lepší. Když jedu po té dlouhé službě domů do Hradce, můžu se ve vlaku trochu prospat. Autem je to sice do Prahy jen hodina, ale další hodinu se pak ještě prokousávám přes Prahu.

Jsou věci z práce, o kterých nemůžeš mluvit v rozhovoru, ale třeba ani doma s rodinou?

Určitě ano. Pokud jde třeba o věci kolem bezpečnosti, nemůžu o tom mluvit s nikým.

Můžeš nosit uniformu, i když jsi v civilu?

Můžu nosit maskáče, ale musím být opravdu oblečený tak, jak je to předepsané. Neznamená to, že když nejsem v práci, můžu si vzít maskáče bez baretu nebo mít rozepnuté kapsy. Pokud ale dodržím všechna ta pravidla, můžu jít normálně na ulici i mimo práci. V té slavnostní uniformě Hradní stráže se ale projít po městě opravdu nemůžu. Jsou ale samozřejmě výjimečné situace. Loni jsem byl například na reprezentačním plese Hradní stráže, tam jsme uniformu mít museli. Někteří kolegové si půjčovali uniformu také třeba na svatbu, je to ale pouze na povolení velitele Hradní stráže.

Chtěl bys u Hradní stráže zůstat třeba celý svůj profesní život?

Takhle nad tím úplně nepřemýšlím. Pracovat u Hradní stráže mě naplňuje a baví. Jinak bych tam ani nebyl, protože bych opravdu nechtěl chodit do práce, která by mě nebavila. V blízké budoucnosti určitě žádnou změnu neplánuju a chci u Hradní stráže zůstat. Myslím, že máme v práci i velmi dobrý kolektiv a držíme při sobě. Nebudeme si nic nalhávat, ani peníze u Hradní stráže nejsou vůbec špatné a to volno mezi službami je také skvělé. Takže teď to mám nastavené tak, že plánuju zůstat u Hradní stráže opravdu dlouho, nějaký konkrétní časový úsek ale v hlavě nemám. Nikdy nevíš, co ti život připraví. ■

Královéhradečtí patrioti: Ignát Herrmann a Ludvík Domečka

Kulturní elity Hradce Králové na přelomu 19. a 20. století sehrály klíčovou roli ve formování intelektuálního a společenského života města. Za příklad si vezmeme spisovatele Ignáta Herrmanna a muzejníka Ludvíka Domečku. Herrmannova schopnost oslovit široké čtenářské vrstvy a Domečkova neúnavná snaha o uchování historického dědictví odrážejí snahu místních elit o propojení národní kultury s regionální identitou.

PAVLA KORITENSKÁ, PETRA ROKOSKÁ,
JOSEF ŠRÁMEK

Ignát Herrmann se narodil 12. srpna 1854 v Choťeboři, rodina však měla kořeny v Hradci Králové – Ignátovým dědečkem byl známý obrozenecký tiskař, nakladatel a knihkupec Jan Hostivít Pospíšil. Sám Ignát Herrmann v Hradci Králové prožil část svého života, navštěvoval zde obecnou školu a absolvoval jeden rok reálného gymnázia (1867/1868). Poté odešel do Prahy, aby se vyučil kupcem. V Praze se Herrmann usadil a oženil, jak ale ukazuje jeho dílo, Hradec Králové nikdy nepustil ze zřetele.

Ačkoliv Herrmann proslul hlavně jako spisovatel, působil také jako novinář, několik desítek let např. vedl vlastní humoristický časopis Švanda dudák. Za vrchol jeho umělecké tvorby je považován realistický román U snědeného krámu (1890), naopak u čtenářů se stal nejpopulárnějším

jeho humoristický román Otec Kondelík a ženich Vejvara (1898). Byl velmi pilným autorem, v Topičově nakladatelství vyšlo padesát svazků jeho sebraných spisů. Sám tihnul k memoárovým pracím a historiografii. V tomto ohledu velmi čerpal ze vzpomínek svých a své rodiny na Hradec Králové 19. století, jak ukazují dvojdielné Blednoucí obrázky (1905, 1929), Něco ze vzpomínek hradeckých (1929) či V pevnosti (1936).

Není divu, že se v roce 1923 Ignát Herrmann stal čestným občanem města Hradce Králové. Tento

celoživotní královéhradecký patriot zemřel 8. července 1935 v Řevnicích u Prahy. I po smrti Ignát Herrmann symbolicky potvrdil svůj vřelý vztah k městu „otcovskému“, jak sám napsal v Blednoucích obrázcích. Místnímu muzeu totiž věnoval celou svou pracovnu se vším vybavením, kterou rodina do Hradce Králové předala v roce 1936, aby byla tato pracovna následně formou expozice zpřístupněna veřejnosti.

O něco mladší Ludvík Domečka se narodil 2. srpna 1861 v jihočeských Černovicích. V letech 1873–1881 studoval na gymnáziu v Jindřichově Hradci, následně v letech 1882–1887 absolvoval Právnickou fakultu Karlovy univerzity. Svou kariéru sice zahájil jako notář a advokátní koncipient v Třeboni a Jindřichově Hradci, v roce 1894 se ale přestěhoval do Hradce Králové, kde se oženil a založil rodinu. Domečka v Hradci nejprve pracoval jako koncipient, v roce 1899 se stal tajemníkem a konečně v roce 1919 ředitelem městských úřadů. S titulem vrchní právní rada odešel roku 1929 do penze.

Od svého příchodu do Hradce Králové byl bytostně spjat s místním kulturním i společenským životem. Stál u zrodu královéhradecké městské knihovny a Klubu českých turistů. Vedle své práce na úřadě byl současně i správcem/ředitelem královéhradeckého muzea (1896–1932). Právem zaujímá i význačné místo mezi průkopníky východočeské archeologie. V nové monumentální muzejní budově instaloval v letech 1922–1923 rozsáhlou expozici pravěkých sbírek, nazývanou od roku 1937 Domečkova síň. Vynikal všestrannou publikační činností z oblasti archeologie, historie a vlastivědy, zejména z regionu Královéhradecka a severovýchodních Čech.

Pravidelně přispíval do řady odborných časopisů, aktivně publikoval v novinách. Některé práce mu vyšly i samostatně. Bohužel, nedokončen zůstal obsáhlý historický místopis Hradecka (1928–1935), který Domečka připravil spolu s F. L. Sálem. Život tohoto čínorodého člověka, který významně přispěl k poznání historie Hradce Králové a k rozvoji místního muzea, se uzavřel 27. dubna 1937. Místo posledního odpočinku našel na pouchovském hřbitově.

Oba muže lze právem považovat za osobnosti, které výrazně přispěly k rozvoji kulturního a intelektuálního života Hradce Králové na přelomu

19. a 20. století. Herrmann, ačkoliv žil většinu života v Praze, zůstal s Hradcem pevně spjat přes své literární dílo i osobní vzpomínky. Jeho rozsáhlá tvorba zůstává cenným svědectvím o kulturní atmosféře doby. Domečka se zasloužil o rozvoj hradeckého muzea, přičemž jeho publikační činnost a působení v místních kulturních institucích byly nedílnou součástí jeho odhodlání uchovat a prezentovat regionální historii. Jejich celoživotní dílo tak sehrálo klíčovou roli v utváření kulturní identity města a jeho historické paměti. ■

Chci se zasazovat o dodržování lidských práv

Hradecká rodačka, studentka třetího ročníku práv, specialistka kampaní organizace Amnesty International a nedávno také ambasadorka kampaně Maraton psaní dopisů, která je zaměřená na pomoc nespravedlivě vězněným a trestaným lidem po celém světě. To je Eliška Zástavová. Jak sama říká, touha po spravedlnosti v ní byla vždycky zakotvená. „Po studiu bych profesně chtěla zůstat u lidských práv. Zatím je ale vše hodně otevřené,” řekla studentka.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV ELIŠKY ZÁSTAVOVÉ

Eliško, studujete Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Proč jste se vydala touto cestou?

Prvotním důvodem bylo, že už dlouho zastávám určité hodnoty, za které bojuji, ráda je prosazuji a dávám najevo své názory. Navíc mě už na střední škole zajímala lidská práva. Proto jsem si řekla, že by mi mohla kariéra právnické vyhovovat. Při studiu práv je třeba se hodně učit, což mě baví, protože se ráda vzdělávám a získávám znalosti, jejichž prostřednictvím mohu veřejně argumentovat.

Jsou pro vás právo a spravedlnost zásadní věcí vašeho života?

Určitě ano. Co si pamatuji, vždycky ve mně touha po spravedlnosti byla zakotvená, chtěla jsem znát pravdu a bojovat za ni, aby všichni měli stejná práva, která jsou zakotvená v zákonech. To je pro mě velmi důležité a ráda bych svými znalostmi pomohla lidem, kteří jsou v tíživé situaci a nevědí, jaká mají práva.

Byl to také důvod, proč jste začala spolupracovat s mezinárodní organizací Amnesty International?

Loni na jaře jsem si na sociálních sítích všimla nabídky dobrovolnické práce v pozici ambasadorky kampaně Maraton psaní dopisů. Protože to nijak nezasahovalo do mého studia, rozhodla jsem se to zkusit, a navíc jsem se o organizaci Amnesty International, která se zabývá lidskými právy, zajímala už delší dobu. Zapojit se do jejího chodu a rozšiřovat povědomí o kampani Maraton psaní dopisů mi v tu chvíli dávalo velký smysl. Proto jsem do toho šla.

Co tam v současné době vykonáváte?

Jsem specialistkou kampaní, což mě oslovilo, protože jsem chtěla pro Amnesty International dělat více a více s její činností seznámit veřejnost. Náplní této práce je proces plánování, realizace kampaní, jak se budou odehrávat v praxi i na sociálních sítích a podobně. Aktuálně nově rozjetá je například kampaň za interrupční práva.

Co je smyslem kampaně Maraton psaní dopisů?

Hlavním smyslem této kampaně je bojovat za lidi, jejichž lidská práva jsou porušována. Příběhy konkrétních lidí se vybírají tak, aby to mělo dosah nejen na jednotlivce, ale i na skupiny lidí. Mohou to být vězni svědomí, kteří jsou pronásledováni za svůj, například politický názor, jsou tam zahrnuti i komunity, jež se potýkají se změnou klimatu a kvůli tomu se musí odstěhovat ze svých domovů. A právě za tyto vybrané lidi se píšou dva druhy dopisů. První typ se píše přímo těm lidem, aby věděli, že za ně někdo bojuje a stojí za nimi. Druhý typ dopisů se jako apel posílá přímo vládám konkrétních zemí, aby situaci řešily. Usilujeme o to, aby lidé psali co nejvíce dopisů právě na vládní instituce.

Máte povědomí o tom, kde se permanentně porušují lidská práva?

Myslím si, že porušování lidských práv se týká celého světa včetně České republiky, letos máme v Maratonu například případ trans* osoby Gilberta. Pokud si u nás v republice totiž chce někdo změnit pohlaví, je potřeba nejdříve udělat chirurgický zákrok a na jeho základě pak může dojít k oficiálnímu přiznání této změny. Zákrok ale těmto lidem znemožňuje reprodukční funkci a může způsobit zdravotní problémy. Chceme proto, aby se zákon v tomto směru předělal.

Máte od adresátů dopisů nějakou zpětnou vazbu?

Na jaře letošního roku nás navštívil ukrajinský re-

žisér Oleh Sentsov, který natočil dokument Real zachycující nebezpečí a pocity ukrajinských vojáků v zákopech na frontě. Film vznikl spíše náhodně, protože se mu na helmě spustila GoPro kamera, kterou tam mají vojáci připojenou. Na záběry se podíval zpětně s tím, že by to mohlo zaujmout diváky, což se také stalo. Spojitost s Amnesty International má režisér takovou, že po anexi Krymu v roce 2014 byl uvězněn v ruském vězení, a jak nám Oleh řekl, dopisy mu dodávaly obrovskou sílu a také to, že za ním lidé stojí. Podle něj byl pobyt v ruském vězení horší než účast ve válce.

A co od vládních institucí?

Máme informace, že na základě dopisů zaslanych v Maratonu u jedné třetiny případů, za které bojujeme, dojde ke zlepšení podmínek.

Řekla jste, že vás k této kampani dovedlo přání žít ve světě, kde jsou si všichni rovni bez ohledu na pohlaví, rasu, gender či sexuální orientaci. Je to realističtější přání?

Možná jsem trochu idealistka, ale mým životním posláním je zasazovat se o to, aby tomu tak bylo a lidská práva byla dodržována.

S jakými ohlasy u veřejnosti se kampaň setkala?

Kampaň Maraton psaní dopisů má ohlasy vesměs pozitivní, nebo jsem alespoň nezaznamenala žádné negativní reakce.

Do jaké míry se lidé do kampaně zapojili?

Do psaní dopisů se pustili lidé v celé republice. Do Maratonu jsme zapojili i školy. Loni jsem jako ambasadorka navštívila mé bývalé školy a Maraton jsem donesla i na právnickou fakultu, kde nyní studuji. Pokud se někdo chce zapojit do psaní dopisů a potřebuje více informací k jednotlivým případům, může získat na webu Maratonu psaní dopisů, kde jsou i potřebné kontakty včetně mého.

Zasáhl vás osobně některý z případů bezpráví a nespravedlnosti?

V paměti mi hodně utkvěly příběhy z loňského Maratonu, protože jsem je měla díky ambasadorství podrobně načtené. V nich mě konkrétně velmi zaujal případ polské aktivistky Justyny Wydrzyńskiej, která spoluzaložila organizaci Aborcysty Dream Team a bojuje za interrupční práva, což je v Polsku problém. Za své aktivity byla odsouzena.

Zabýváte se rovněž feministickými otázkami a rovnoprávností žen. Jakým způsobem?

V současné době běží kampaň zaměřená na interrupce. Z průzkumů, které dělala Amnesty International, víme, že zhruba tři pětiny lidí na celém světě interrupce podporují. Podporu osobám, jež se rozhodnou interrupci podstoupit, ale nevyjadřují veřejně, proto do tohoto práva zasahují vlády. Tím se pak mění zákony a interrupční práva se omezují, jako například v Polsku. Ani náš interrupční zákon není dokonalý, protože pochází z osmdesátých let minulého století a od té doby se toho hodně změnilo. Naším cílem je o tom rozšířit povědomí mezi lidmi, aby podporu interrupcím vyjadřovali veřejně.

Na vašem profilu LinkedIn mě zaujal váš příspěvek Prevence a důležitost duševního zdraví. Proč se někteří lidé bojí mluvit o svých psychických problémech a nesnaží se vyhledat kvalifikovanou pomoc?

Domnívám se, že se společnost postupně dostává k tomu, že duševní zdraví je stejně důležité jako fyzické. I ve svém okolí slyším, že lidé vyhledávají psychology a účastní se terapií. Já to ve svém seberozvoji vnímám jako velmi důležité. Když si promluví s kvalifikovaným odborníkem o svých problémech či myšlenkách, může to být pomoc, která mě dokáže navést na tu správnou cestu. Pro spoustu lidí, i když se v této oblasti situace zlepšuje, je však vyhledání pomoci stále ještě tabu.

Co vás v současné době ve společnosti znepokojuje a nechcete být k tomu lhostejná?

Asi mě znepokojuje, jak se nyní dostávají do vlád v Evropě extremistické organizace a proudy. Budu teď parafrázovat bývalou slovenskou prezidentku

Zuzanu Čaputovou, která ve svém knižním rozhovoru s novinářem Erikem Taberem řekla, že jsme si nastavili demokracii, která je sice skvělá, ale sto lidí má sto chutí a názorové proudy jsou rozvětvené. Kdežto extrémní strany jsou silné, protože jsou sjednocené. Proto se jim možná daří se do vlád dostávat, měnit politiku, potlačovat lidská práva a dělat to, co jsme si mysleli, že už máme za sebou. Z toho mám obavy zvláště proto, že se něco podobného odehrává jen kousek od nás na Slovensku, kde je občanská společnost potlačovaná. Proto mám strach, jak se to vyvine v České republice, aby se tyto extrémní proudy nedostaly do vlády a nevrátilo se to k tomu, co tady bylo před rokem 1989, nebo ještě k něčemu horšímu.

Jste ve třetím ročníku studia práv. Co vám zatím tato škola dala?

Dává mi nejen právnícké myšlení, ale učí nás také o všem pochybovat, všechno zdůvodňovat, mít podložené argumenty, věci analyzovat, dívat se na ně z různých pohledů a hledisek. To vše je pro můj další vývoj velmi důležité a za to škole děkuji.

Už víte, co byste chtěla dělat po dokončení studia? Jaké máte plány do budoucna?

Vždycky jsem sama sebe viděla jako advokátku, která bude obhajovat konkrétní kauzy. Čím více ale do toho vidím, ukazuje se, že to asi nebude moje cesta. Proto bych chtěla zůstat u lidských práv a rozhlížím se, zda jsou někde advokátní kanceláře, jež se lidskoprávními kauzami zabývají. Zatím je ale vše hodně otevřené a nejsem zatím úplně vyhraněná pro nějakou konkrétní profesi.

Jste z Hradce Králové. Čím je vám toto město blízké?

Jsem hradecká rodačka a v tomto městě, které mám ráda, jsem vyrůstala. I když studuji v Praze, ráda se vracím, protože tam mám rodinu, spoustu přátel a znám ve městě téměř každý kout. Pro můj současný život a aktivity je však Hradec už trochu malý a potřebovala jsem jít někde, kde budu mít více příležitostí, což se v Praze naplňuje.

Co dělá Eliška Zástavová ve volném čase?

Od malička sportuji, několik let jsem dělala závodně biatlon, a kvůli tomu jsem studovala sportovní gymnázium v Jilemnici v Krkonoších. Sport mě provází celý můj život. Dělá mi dobře, když se můžu třikrát čtyřikrát do týdne proběhnout a vyčistit si hlavu. Sport mi dává nadhled na všechny rozmanité problémy. ■

AKCE—LISTOPAD 2024

15. – 16. lis
2024

Cinema Open 2024

festival audiovizuální tvorby

Bio Centrální
a Centrum uměleckých aktivit
Hradec Králové.

www.cinemaopen.cz

• filmy
• dokumenty
• workshopy

Naskenujte QR

PREMIÉRA

35. ročník fotografické soutěže

Vernisáž:

čt 14. lis 2024
17 h
GALERIE NA HRADĚ
HRADEC KRÁLOVÉ

Hlavní výstava:

pá 15. lis 2024
- pá 17. led 2025
GALERIE NA HRADĚ
HRADEC KRÁLOVÉ

Druhá část výstavy:

pá 1. lis 2024
- so 30. lis 2024
GALERIE SUTERÉN
Eliščino nábř. 626, HK

Vyhodnocení soutěže:

so 23. lis 2024
10 h
sál Albrechta z Valdštejna
Pivovarské náměstí 1245, HK

www.cuahk.cz/obory/fotografie/premiera/

Naskenujte QR

SALON

7. ročník

VÝCHODOČESKÉ
FOTOGRAFIE

Vernisáž:

so 23. lis 2024
Muzeum východních Čech
HRADEC KRÁLOVÉ

Výstava:

ne 24. lis 2024
- ne 19. led 2025

www.cuahk.cz/obory/fotografie/
salon-vychodoceske-fotografie/

Naskenujte QR

DIVADLO V KINĚ

31. ŘÍJNA 19.30

FRANKENSTEIN

18. LISTOPADU 20.00

PRIMA FACIE

2. PROSINCE 19.00

HAMLET

13. LEDNA 19.00

DRAHÁ ANGLIE

10. ÚNORA 20.00

VÁŇA

National
Theatre
Live

BI©ENTRAL

Kraj ocenil společnosti podporující zaměstnance 55+

Královéhradecký kraj na slavnostním vyhlášení v polovině října ocenil společnosti přátelské k zaměstnávání osob 55+. Do třetího ročníku soutěže se přihlásilo 25 zaměstnavatelů, kteří věnují pozornost věkové struktuře svých zaměstnanců, umí s ní pracovat, dávají příležitost osobám ve vyšším věku nebo mají nastaven systém postupného odchodu do důchodu. Cenu Společnost přátelská k zaměstnávání osob 55+ si letos odnesl v kategorii malá společnost Život bez bariér, v kategorii střední společnost hodinářská firma Elton a v kategorii velká společnost gumárenská společnost Datwyler Sealing Technologies CZ.

Ocenění Společnost přátelská k zaměstnávání osob 55+ je jednou z kategorií soutěže Buďte inspirací, kterou každoročně vyhlašuje Královéhradecký kraj a Pakt zaměstnanosti Královéhradeckého kraje. Záštitu nad soutěží převzal hejtmán Martin Červíček a Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR. „Chceme dát najevo firmám, které pečují o své starší zaměstnance, že to má smysl. Jelikož jsme jeden z krajů, který stárne opravdu rapidním tempem, je to pro Královéhradecký kraj velké téma, kterému je potřeba se věnovat,“ řekl na slavnostním vyhlášení v Novém Adalbertinu krajský radní Adam Valenta. Do letošního ročníku soutěže se přihlásilo celkem 25 zaměstnavatelů z celého regionu. Odborná porota hodnotila zaměstnavatele ve třech kategoriích.

Mezi malými společnostmi s maximálním počtem 49 zaměstnanců zvítězila novopacká organizace Život bez bariér, která už 20 let pomáhá zdravotně postiženým a seniorům odhalit jejich potenciál a znovu se začlenit do společnosti. Společnost umožňuje přechod na jiné pracovní pozice, které jsou pro zaměstnance vhodnější, a také umožňuje různé flexibilní formy zaměstnání. „V sociálních službách jsou potřeba srdcaři. Potřebujeme spolehlivé pracovité zaměstnance, kteří mají nadhled a zkušenosti,“ uvedla ředitelka organizace Život bez bariér Jitka Fučíková. Z 39 zaměstnanců organizace patří celkem 12 do věkové kategorie nad 55 let.

V kategorii střední společnost zvítězila firma Elton hodinářská z Nového Města nad Metují. Ve společnosti působí 19 procent zaměstnanců ve věku nad 55 let. Firma také nabízí přechod na jinou pracovní pozici odpovídající věku zaměstnance nebo uvolňuje pracovníky s ohledem na

zajištění péče o osobu blízkou. „Naši zaměstnanci 55+ jsou loajální, mají svou práci opravdu rádi a odvádí ji kvalitně. Většinou také rádi předávají svoje zkušenosti dál,“ řekla po vyhlášení generální ředitelka Renata Nývltová.

Kategorii velká společnost s více než 250 zaměstnanci ovládla novobydžovská firma Datwyler Sealing Technologies zabývající se výrobou pryžového těsnění pro automobilový průmysl. Společnost dlouhodobě pracuje s principy Age managementu. Informace od zaměstnanců získává prostřednictvím pravidelných pohovorů či z průzkumů spokojenosti. Zaměstnanci ve vyšším věku mají možnost přejít na jinou pracovní pozici, která odpovídá jejich možnostem, mohou využít zkrácené úvazky nebo pružnou pracovní dobu. „To, že zaměstnáváme kolegy 55+, je pro nás něco naprosto normálního. Mají zkušenosti, znají svou práci a mohou trochu vychovávat i tu novou mladou generaci,“ vysvětlil HR manažer společnosti Luboš Říha. ■

Snažím nabídnout uvolněnost, svobodu a radost

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV KATY BEDLIVÉ

Tanec je nejen její srdeční záležitost, ale také životní cesta. Katy Bedlivá z Hradce Králové je v tomto směru skutečně velmi aktivní, pořádá kurzy zejména karibského tance bachata, který považuje za velmi svobodný a uvolněný. „Nejvíce učím bachatu pro ženy a Femme Dance, což je můj název pro tanec na podpatcích. S manželem také učíme párovou bachatu a pořádáme tančírny. V letošním roce jsem v Hradci Králové také zrealizovala svoji první celovečerní kabaretní show,“ řekla v rozhovoru pro Salonky hradecká tanečnice tělem i duší.

Jmenujete se Katy, tedy Kateřina Bedlivá. Jste skutečně bedlivá, tedy ostražitá, pečlivá, obezřetná, důsledná, pozorná...?

Myslím si, že na mě sedí asi všechno. Může to být výhoda, protože tyto vlastnosti vedou k dlouhodobému fungování mých záměrů, a zároveň nevýhoda, kdy je to mnohdy dost vyčerpávající. Snažím se věci dotahovat do detailu, dělat je pořádně a jde mi i o to, aby měly nějakou přidanou hodnotu. Takže to příjmení, kterých je v republice málo, celkem odpovídá tomu, jakým způsobem funguji. A také jsem zvyklá, že mě lidé oslovují Katy, ne Káťo nebo Kateřino.

Vášim životem proudí tanec. Všechno má ale svůj začátek. Jak vypadal ten váš?

Vzpomínám si, že už v raném dětství, když jsem byla sama ve velkém tanečním sále se zrcadly, mě

to velmi fascinovalo. Už od té doby jsou toužila mít svůj taneční prostor, tančit a být lektorkou, protože jsem své učitelky-lektorky hodně obdivovala. U mě byl na počátku sportovní aerobik a mažoretkový sport, kde jsem ale po čase cítila, že to není úplně ono, protože mi tam chyběla právě ta taneční složka.

Stal se nakonec tanec vaší životní cestou a vášní?

Když mi bylo patnáct let a šla jsem studovat, říkala jsem si, že asi nebude úplně rozumné se tancem žít. Stejně mě to však k němu stále táhlo a vracelo, takže se dá říci, že je to moje životní cesta a vášně.

Později jste začala pracovat s dětmi jako lektorka. Co jste jim chtěla předat?

Když mi bylo osmnáct let, udělala jsem si licenci a věnovala se těm nejmenším dětem. Mým cílem

bylo probudit u nich zájem o hudbu, pohyb, aby je to prostě bavilo a zaujalo. Doufám, že se to podařilo a někdo z nich u tance zůstal.

Po nějakém čase jste se věnovala latinsko-americkým i karibským tancům. Čím vás pohltily?

Latinsko-americkým tancům jsem se věnovala jen krátkou dobu. Byl to přestupní čas, než jsem objevila karibské tance, konkrétně bachatu pocházející z Dominikánské republiky. Tento taneční styl mě hodně oslovil a rozhodla jsem se mu věnovat. I když mají obě tyto rodiny tanců hodně společného, latina je podle mě spíše taneční sport, který má svá standardní pravidla, zatímco v karibských tancích salsa a bachata cítím větší svobodu. Jsou to tance, které vznikly na ulici, postupně se vyvíjely a dostaly se postupně přes Severní Ameriku do Evropy. Tyto tance se v čase vyvíjely, ale pravidla v nich nejsou tak striktní jako u latiny a je tam kladen důraz spíše na improvizaci než na konkrétní figury. U latiny jsou často stálí taneční partneři, kdežto u bachaty a salsy se tanečníci mohou střídát, což mě velmi

zaujalo. Řekla bych, že kouzlo těchto tanců tkví právě v tomto propojení mezi tanečnický a v unikátnosti každého tance.

Navštívila jste v této souvislosti oblasti, kde jsou tyto tance doma, abyste do nich mohla proniknout více do hloubky?

Protože jsem studovala vždy se zaměřením na španělštinu a Latinskou Ameriku, měla jsem možnost i hodně cestovat. V Latinské Americe jsem byla dvakrát na delší dobu, snažila jsem se tam vždycky více proniknout do tamní kultury a ten tanec poznat. Bohužel jsem se však ještě nedostala do Dominikánské republiky, kde bachata vznikla, ale mám to v plánu. Kolébkou moderní bachaty je Španělsko. Tam jezdím často a současně cestuji i po různých festivalech, kde je možnost se setkat s mezinárodními lektory a nasát tu atmosféru.

Účastnila jste se nějakých tanečních soutěží?

Soutěžila jsem od dětství v aerobiku i mažoretkovém sportu, později v latině, salse i bachatě. Nevím ale, zda mi soutěže konkrétně v karibských tancích

INZERCE

Postaráme se o každý prvek
Vaší relaxace

Hotel 5* v Świeradów-Zdrój | www.elements-hotel.pl

REZERVOVAT

dávají nějaký smysl, protože se tím jde dál od podstaty toho tance. Necítím, že by pro mě soutěže byly v posledních letech důležité, můj rozvoj šel jiným směrem.

Protančila jste také pět let v Brně. Co vás tam zaválo a jaká to byla etapa vašeho tanečního života?

Do Brna jsem šla na navazující magisterské studium a byl to velmi významný krok v životě. Cítila jsem, že potřebuji poznat něco víc, překročit hranice Hradce. Vždy jsem měla tendenci cestovat a obohacovalo mě poznávání jiných prostředí a lidí. V Brně existuje poměrně velká taneční komunita, takže jsem tam do tohoto prostředí rychle zaplula a začala jsem se tam tanci bachata ještě více věnovat.

Zlomovým obdobím, jak stojí na vašem webu, byl pro vás rok 2021, kdy jste se přestěhovala zpět do Hradce. Kam jste upřela své síly při svém návratu?

Během covidu jsem přišla o své taneční studio v Brně a táhlo mě to zpátky k rodině. Během pandemie se toho bohužel moc dělat nedalo, ale jakmile opatření polevila, otevřela jsem první taneční kurz. Postupně jsem každé pololetí přidávala další aktivity, primárně lekce bachaty pro ženy.

Jaký to mělo další vývoj? Čím se dnes zabýváte?

Kromě bachaty pro ženy jsem přidávala lekce Femme Dance, což je tanec na podpatcích, anglicky známý jako heels dance, kde využívám kabaretní pozadí. A s manželem jsme také začali učit párovou bachatu. V letošním roce jsem v Hradci Králové udělala svoji první celovečerní kabaretní show

a mám i svoji taneční skupinu, s níž vystupuji na různých akcích.

Co vám tanec přináší především?

Je to odpoutání se od běžného každodenního života. Snažím se napojit na hudbu, na sebe nebo na člověka, s nímž tancuji, a v tu chvíli pro mě nic jiného neexistuje. Je to i určitá forma meditace. Dále je v tanci pohyb, který do života patří, a je v něm prostor pro sebevyjádření emocí, aktuálních pocitů a uvolnění energie.

Proč je pro vás důležité tanec šířit dál?

Mým cílem není připravit zájemce o tanec na soutěž nebo výkon, ale pomoci jim k tomu, aby se cítili fyzicky i psychicky dobře. Snažím se je motivovat, aby se nesrovnávali s někým jiným, soustředili se na sebe, uvolnili se a sledovali svůj vývoj.

Mohl by být Hradec pro vaše aktivity ideální?

Myslím si, že historicky je Hradec s tancem hodně spojený. Od starší generace vím, že se v minulosti ve městě chodilo tančit a bylo to více integrované do každodenního života. Byla by škoda, kdyby to s nastupujícími generacemi přestalo. To, co se prostřednictvím karibských tanců snažím lidem nabídnout, je uvolněnost, svoboda, radost z pohybu a příležitost setkávat se s lidmi.

Jaký je zájem o tanec mezi mladou generací?

Středoškoláci mají svůj život ještě tak trochu rozdělaný, nevědí, jakou cestou se vydají, a mají jiné zájmy. V současné době tolik mladých lidí nemáme, ale přála bych si, aby se to změnilo. Snažím se je oslovit, protože v mladších lidech, kteří by mohli tvořit taneční komunitu, vidím budoucnost. Tance salsu a bachatu ale může tančit každý, napříč generacemi.

Kam byste chtěla své aktivity posunout do budoucna? Máte nějaký taneční sen?

V minulosti jsem byla vždycky ambiciózní a šla za svými sny. Zpětně jsem si ale uvědomila, že jsem si nebyla schopná až tak užívat toho, co se podařilo. V současné době to mám nastavené tak, že si sice stále jdu za svými cíli, ale současně se snažím užívat si toho, co je, a uvědomovat si, co se už podařilo. Teď už si žiji svůj sen, a to, co dělám, mě naplňuje. Mám kolem sebe lidi, které to baví, a ráda s nimi trávím svůj čas. Mým snem také je vytvořit v Hradci Králové kabaret, který tady předtím nikdy nebyl. ■

SKODA

Škoda Kamiq a Škoda Karoq Akční modely 130 let

Vydejte se s námi na cestu k novým milníkům s akčními modely Škoda Kamiq a Škoda Karoq 130 let nebo 130 let Premium. Pořídte si je nyní s atraktivní výbavou již od 469 900 Kč, díky které se vaše jízda stane ještě radostnější. Pro více informací nás neváhejte navštívit osobně, nebo nás kontaktujte telefonicky či online.

se zvýhodněním až
99 300 Kč

Virtuální
kokpit 10*

Automatické
otevírání 5. dveří

Metalická barva

130
LET

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ vozu Škoda Kamiq: 5,4–6,0 l/100 km; 121–136 g/km
Škoda Karoq: 4,9–6,5 l/100 km; 130–156 g/km

ilustrativní fotografie, obsahuje prvky příplatkové výbavy

Váš autorizovaný prodejce vozů Škoda:

OLFIN Car s.r.o.
Na Rybárně 1670
500 02 Hradec Králové
Tel.: 495 521 222
www.olfincar.cz

OlfinCar

Mašovické lesy dříve a dnes

Místo cyklistů, bruslařů, houbařů a útulných lesních hospůdek.

Hradecká čtvrť Mašovice a její lesy jsou již delší dobu doménou sportu, krásných procházek a příjemných lesních hospůdek. Jezdí sem celý Hradec i lidé z dalekého okolí. Starí pamětníci vzpomínají na dobu, kdy ve směru k hájovně U Dvou šraňků vedla z Mašovic hliněná cesta, a pokud jste třeba jeli na houby, téměř nikoho jste nepotkali. Na té cestě se občas objevil starší pán na kole a na nosiči vezl pár polínek dřeva. Někdy po této cestě zase prošla bačička s nůši, ve které měla roští na zatopení.

V sobotu nebo v neděli bylo sem tam vidět nějakou rodinku na procházce, která kráčela k rybníku Výskyt. Místní lesy byly po dlouhou dobu stále stejné a houbaři měli proto svá místa, která se dlouhá léta neměnila, a chodili každým rokem na své placky. Důvod byl jasný, tenkrát se v lesích tolik nekáčelo jako v dnešní době, a proto si mašovický les po dlouhá léta zachovával stejný ráz.

Časy se ale mění a lidé, kteří znali mašovický les třeba před čtyřiceti až padesáti lety, by to zde už vůbec nepoznali. Změnilo se to tu k nepoznání a za jeden rok navštíví tento rekreační objekt až milion návštěvníků. Od jara až do zimy sem stále proudí cyklisté,

U Pytláka

bruslaři, turisté a kdo si chce v příjemném lesním prostředí posedět v hospůdce a občerstvit se, má vždy na vybranou. Těch posezení je v mašovickém lese tolik, že to za jeden den ani neprojdete.

Mezi návštěvníky lesa je velice populární bufet U Vlka, který v roce 2011 otevřel pan Jan Mrázek. Za tu dobu se z této hospůdky stal podnik, který je mezi Hradečáky velice oblíbený a je navštěvovaný po celý rok. Dostanete tu najíst, napít a možnost posedět v příjemném prostředí pod jehličnanem. V sobotu a v neděli se tu opéká kýta a pan Mrázek pořádá i různé společenské akce.

Již několik let se tu koná velice oblíbená soutěž „Mistrovství ve sbírání hub“. Byla zde zabijačka, vinobraní od moravských prodejců a prezentace Lesního závodu při předvádění různých lesních prací a strojů. Nedomyslitelnou součástí tohoto lesního bufetu je paní Renata, kterou tu můžete vidět při práci téměř každý den i při nepříznivém počasí. Vzdýl se sem i za těchto podmínek chodí lidé občerstvit nebo zahřát. V sobotu a v neděli se můžete zastavit i na Mazurových chalupách ve stánku, který má pod patronací také Jan Mrázek.

Dalším velice sympatickým místem je i nedaleká hospůdka U Pytláka, kam se také sjíždí cyklisté, bruslaři a rodiny s dětmi. Je zde totiž velice vyhledávané dětské hřiště, které je neustále obsazené. Mají zde velice příjemné posezení a jejich nabídka pro žízňivé a hladové návštěvníky je vždy na úrovni. Zajíždí sem pravidelní štamgasti a také toto místo je Hradečáky velice vyhledávané.

A můžeme pokračovat – hned na kraji lesa stojí historická budova Zděná Bouda, kde se můžete ubytovat, přijít na oběd či večeři nebo zajistit místnost pro různá setkání nebo svatby. Součástí Zděné Boudy je i venkovní bufet, kde je možnost se občerstvit

Oblíbený lesní bufet U Vlka

a přijít si s dětmi hrát na dětské hřiště. Asi sto metrů přes silnici stojí před několika lety postavený podnik Na Větvi, který je stejně jako ostatní lesní hospůdky schopný vás obsloužit něčím k jídlu nebo pití. Největší atrakcí je ale výšková stavba pro děti, která je tu velice navštěvovaná. Pořádají se tu také různé hudební i společenské akce, ale je hlavně doménou dětí, které si toto místo na kraji lesa velice oblíbily. Můžete sem přijet i autobusem č. 9, který staví u Lesní Boudy a u lesního hřbitova.

A máme tu další hospůdku v lese, tentokrát s názvem Střelnice. Je to další tahák pro cyklisty a bruslaře a opět se tu můžete po sportovním výkonu napít nebo něco dobrého pojist. Každou středu tu hraje nějaká kapela, a proto má i zdejší podnik své příznivce a pravidelné hosty.

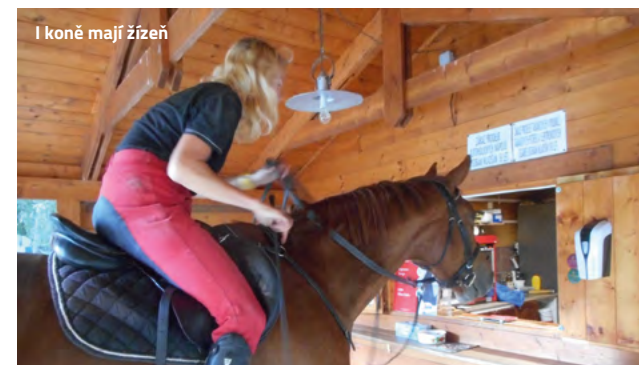
Na kole si můžete zajet i na Stříbrňák, kde na vás čekají tři občerstvovací stanice, z nichž neznámější je hospůdka U Koziček. Zde mají velký sortiment nápojů a jídel a můžete zde

Mistrovství republiky ve sbírání hub U Vlka

potkat spoustu zdejších štamgastů a cyklistů. Pokud je voda na Stříbrňáku v pořádku, máte možnost se tu osvěžit. Tento rybník žije po celou sezónu, kdy zde tráví v chatkách a přívěsech svoji dovolenou spousta pravidelných rekreačních z celé České republiky i ze zahraničí. O Stříbrný rybník se v dnešní době starají České lesy a každý, kdo tam zavítá, může posoudit sám, jak se jim to daří.

To ale není vše. Cyklisté ve velkém množství také zajíždějí do nedale-

I koně mají žízeň

ké Bělče, kde je velice vyhledávané hospoda U Hušků, a když je příjemné počasí, je zde neustále zaplněno. Hodně se jezdí i o několik set metrů dál do malé hospůdky U Štěpánků, kde se každý cítí jako doma díky obsluze a vlídnému slovu paní Šefové tohoto podniku, paní Štěpánkové. Chodí sem štamgasti z nedaleké chatové oblasti, místní občané a zajíždějí sem i pravidelní cyklisté, se kterými máte možnost si příjemně popovídat.

Cyklistická hospůdka Cyklo Bar, kousek od mašovického lesa, byla po dlouhá léta doménou bývalých aktivních závodních i amatérských cyklistů, jako byli např. bratři Eduard a Ivan Burkert. Jará, i když už před několika lety oslavil sedmdesátiny, dnes jezdí v pohodě i stokilometrové vzdálenosti. A Ivan na vysokém historickém kole si zajel i do míst, která

absolvují profesionální závodníci na Tour de France.

Parta bývalých aktivních cyklistů vyrážela téměř za každého počasí vždy ve středu na projížďku a pravidelně se vracela v podvečer do svého oblíbeného Cyklo Baru. Právě tento den bylo v tomto podniku plno a páni cyklisté se zde vylíchni náramně společně bavili. Byla to úžasná parta inteligentních lidí, kteří sem patřili a byli duší této sympatické sportovní hospůdky. Bohužel nic netrvá věčně a v dnešní době tam velice dobré a kvalitní pivo z Nymburka Postřiziny již nedostanete, protože ráj hradeckých cyklistů Cyklo Bar již neexistuje. Velká škoda i pro pravidelné návštěvníky, kteří se vraceli z lesa a chtěli se občerstvit a pobavit.

Mašovice a jejich okolí jsou rájem příjemných hospůdek a posezení. Je zde nejpoblábnější hospoda Na Hrázce, kterou vlastní rodina Hejčmanů, hned vedle je mini hospůdka Domeček, kde se schází hlavně mašovičtí štamgasti, a o kousek dál oblíbená Kuželna. Na kole si můžete zajet i na Ranč Bělečko nebo do vyhledávané hospůdky U Karla, která má velkou tradici a existovala již v 18. století. Hezké posezení je i v Hoďšovicích v hospodě Na Kopečku a ve známé Kolibě, kde se tradičně dobře vaří. Nesmíme také zapomenout ani na hospodu U Mlejna blízko řeky Orlice.

A otázka na konec: Řekněte, kdo se má nejlíp? A odpověď zní: No přece Mašovice. ■

Slávek Trávníček

Mladým hráčkám musíte dovolit dělat chyby

☞ MATĚJ HOLAŇ,
FOTO: PĪSTANSKE CAJKY

V létě se po roční pauze vrátila na lavičku Hradeckých Lvic Romana Ptáčková. Zkušená trenérka, která družstvo trénuje od roku 2011, vede zároveň třetím rokem i národní tým. Stejně jako před třinácti lety přichází k týmu, který je ve velké přestavbě. „Holky byly z toho, jak si sedly, nadšené, takže doufám, že jim to vydrží,” usmívá se bývalá rozehrávačka. Hradec jí přirostl k srdci natolik, že odmítla několik nabídek z jiných ligových týmů. „Neuměla jsem si představit, že sem přijedu s jiným týmem hrát proti Hradci,” říká 57letá trenérka.

V létě jste se po roce vrátila zpátky do Hradce. Loni jste odešla, jelikož vás vedení českého basketbalu chtělo u reprezentace na plný úvazek. Jak se to vlastně událo, že jste se mohla nakonec vrátit?

Je to přesně tak, jak říkáte. První rok v reprezentaci jsem ještě mohla trénovat klub a byli jsme domluvení, že po roce uvidíme. Federace poté přišla s tím, že si opravdu představují, abych byla u reprezentace na plný úvazek. Během minulé sezóny jsem ale dostala nabídku od pana Janstý, že jestli to je vážně moje přání, můžu se na lavičku Hradce vrátit. Viděl, že jsem to v tom prvním roce zvládala. Reprezentaci to vlastně nijak neškodí a mně se tím splnilo moje přání.

Jak náročně je skloubit obě funkce?

Určitě jsem na reprezentaci měla loni více času. Myslím tím jako opravdu sledovat každé utkání nejenom ligové, ale i Eurocup a Euroligu. Teď

samořejmě nemohu všechno vidět živě, spoustu zápasů si pustím ze záznamu. Rozdíl je vlastně jen v tom, že ne vždycky jsem na místě. I přesto, že toho času je méně, se mi daří sledovat všechny reprezentantky, které hrají v zahraničí. Určitě je to náročnější, protože musím stihnout větší penzum práce. Liga pro nás obvykle končí koncem dubna, reprezentační příprava začíná někdy začátkem května, takže to na sebe dobře navazuje.

Jak vypadá váš běžný den? Přijete domů a koukáte na basket?

Jsou dny, kdy to je náročnější. V úterý a ve středu, kdy jsou poháry, je toho hodně, protože spousta českých reprezentantek hraje nejenom Euroligu, ale i Eurocup. Mně to ale nikdy nepřišlo, že to je nějaká povinnost. Vždy mě to bavilo, takže i když jsem nebyla reprezentační trenérka, jsem si ty zápasy stejně pouštěla.

Hradecké Lvice mají za sebou léto plné změn. Kariéru ukončily dvě velmi zkušené hráčky, Klára Vojtíková a Kristýna Čuperková. Jak se dají takto zkušené hráčky nahradit?

Kdyby to bylo jen o těch dvou hráčkách, tak to bude poměrně jednodušší. Nám ale odešla prakticky celá základní sestava, takže v podstatě budujeme nový tým. Zkušené hráčky jsou potřeba, ale pokud jsou mladé hráčky opravdu talentované a mají před sebou budoucnost, tak si myslím, že čím rychleji je hodíte do vody, tím dříve se naučí brát odpovědnost na sebe. Nemohou se za nikoho schovat. Ale rozhodně by každý trenér chtěl mít aspoň dvě nebo tři zkušenější hráčky. Podobnou situaci jsem zažila, když jsem v Hradci před třinácti lety začala trénovat. Byl tu mladý tým, který do roka začal sbírat úspěchy. V některých situacích můžete zkušené hráčky částečně postrádat, pokud ty mladé mají talent a rychle se zlepšují.

Odešly i Pamela Effangová a Kateřina Zeithamrová, které dokázaly nastřílet spoustu bodů. Jak se tým popasoval s odchodem těchto dvou výrazných osobností posledních sezón?

Neřekla bych, že Pamela s Katkou jsou vůdčí osobnosti, ale odešly s nimi body, které se těžko nahrazují. Ani jedna z nich nebyla mentálním lídrem, takže v tomto ohledu se nahradit dají. Pokud seženete hráčku, která vám tu produktivitu vynahradí, takový problém to není.

Další hráčkou, která tým v létě opustila, je nadějná Charlotte Velichová. Co vedlo k tomu, že odešla do Chomutova, což je vaše přímá konkurence?

Charlotte je hráčka, která tu byla několik let, dostávala příležitosti i ve velmi mladém věku. Před nedávnem podepsala agenta a mně přijde velmi neetické, aby nám agent nabízel naši vlastní hráčku, určoval, jaké bude mít podmínky, a ještě z toho měl provizi. Ty podmínky, které nám její agent nabízel, jsme nemohli akceptovat.

Skvěle se v prvních zápasech nového ročníku prezentovala Eliška Hálová. Co říkáte na její vstup do sezóny a může v tom podle vás pokračovat?

Eliška Hálová, a například i Tereza Králová, byly vytípany s tím, že to jsou bodové hráčky. U Elišky se ještě bude muset hodně řešit, kolik si

INZERCE

Jeden z nejžádanějších tuzemských hudebníků míří do Uffa! Nenechte si ujít skvělou show, přijďte se pobavit a sdílet radost s ostatními.

CALIN BIEBER FEVER TOUR 2024

pátek 22. 11. / UFFO
19:30 - otevření sálu
20:00 - DJ Domingo
21:00 - Calin

WWW.UFFO.CZ

UFFO
TRUTHOV

na sebe bere střel. Jestli to v některých chvílích není na úkor hráček, které jsou lépe postavené. Byla v týmu Slovanu, který hrál v nižších patrech tabulky, takže to brala hodně na sebe. Teď se dostala do týmu, kde je bodově schopných hráček víc. Ale já doufám, že to je jen otázka času, než se naučí míč více sdílet. Co si na ní cením, je to, jaká je bojovnice. Sice ne vždy úplně správně přečte herní situaci, ale určitě i diváci vidí, že na hřišti vždy nechá vše.

Co se týče týmového ducha, posunulo se to během léta k lepšímu?

Co jsem mluvila s holkami, byly až nadšené, jak si sedly, takže já doufám, že jim to vydrží. Nemyšlím si, že to je nějaká euforie, i hráčky, co tady jsou delší dobu, tvrdí, že tak dobrý kolektiv tu už dlouho nebyl.

Jaké máte ambice pro tuto sezónu? Budete opět cílit na semifinále?

Vůbec není namístě, abych mluvila o konkrétních cílech. Prostě se budeme všichni snažit, aby se tým co nejdříve sehnal a předváděl výkony, které si od něj představuju a na které má. A já vždy chci, aby předváděl výkony ještě o něco lepší, než na co má.

Vy sama jste během své aktivní kariéry byla rozehrávačkou. Cítíte, že můžete nejlépe pomoci právě jim, nebo jste se už během své trenérské kariéry naučila pracovat s hráčkami i na jiných pozicích?

Rozehrávačka musí vidět celé hřiště, tým vlastně diriguje. Já jsem byla zvyklá právě hodně dirigovat podkošové hráčky, které někdy jsou v reakcích na dění pomalejší. V posledních letech se hodně zaměřuji na pivotky, které tu péči potřebují často větší. Rozehrávačkám umím asi víc poradit, zejména co se týče nějakých maličkostí, co jsem sama používala, nebo navnímal. Myslím, že v dnešní době jsou hráčky hodně nadřizované, ale chybí jim samostatné herní myšlení. To ale není jenom jejich chyba, musí se to do nich dostávat už od malička.

S něčím podobným se potýkají i ostatní sporty, kde jsou na tom sice sportovci výtečně fyzicky, ale poněkud jim schází ta představitel. Vnímáte to tedy jako nějakou systémovou chybu?

Ano, myslím si, že to je skutečně systémová chyba. Trenéři v mládeži jsou často velmi ambiciózní a mají nějakou svou představu, kterou hráčkám vnutí. Nenechají je se trochu volněji rozvíjet a víc nad hrou přemýšlet, jelikož jim neodpouští chyby. Podle mě je to právě o tom, aby jim dělat chyby

bylo dovolené. Pokud jim pořád dokola jen vyčítáte, co kde pokazily, ztratí sebevědomí, přestanou být odvážné a vlastně tím i přestanou být kreativní.

Kdy jste si uvědomila, že se chcete stát trenérkou?

Přesně si ten moment vybavuji, je to, jako by mě to praštilo. Prostě jsem stála v hale a řekla jsem si, že budu trenérka. Už nevím přesně, jestli to bylo proto, že jsem zrovna s něčím, co říkal trenér, nesouhlasila. Ale byla jsem si tím v tu chvíli jistá. Začala jsem trénovat už v mládeži, poté se vše urychlilo, když jsem se v jednadvaceti letech vážně zranila.

Co se vám stalo?

Praskly mi vazy v kolenní. Měla jsem už předtím hodně špatnou chrupavku a poté mi opakovaně záněty pokračovat v kariéře už nedovolily.

Pocházíte z Bruntálu, ale v Hradci jste už opravdu velmi dlouho. Jaký máte k městu vztah?

Přišla jsem sem už ve třetím ročníku střední školy a Hradec se mi okamžitě zalíbil. Založila jsem tu rodinu, vyrostly mi tu obě děti, takže mě to tu stále drží. A když mi přišly nějaké nabídky z jiných týmů, i když už děti byly odrostlé, jsem si řekla, že už je na přesun pozdě. Jsem srostlá jak s týmem, tak konkrétně i s tou halou. Neuměla jsem si představit, že sem přijedu s jiným týmem hrát proti Hradci. To byl asi ten hlavní důvod, který mi bránil vzít nějakou nabídku z jiného týmu.

Sledujete i jiné hradecké sporty než basket?

Chodili jsme hodně na fotbal, jelikož syn hrál tady za Votroky, stejně jako jeho otec.

Předpokládám, že když mluvíte se synem, je hlavním tématem sport.

Matěj je úplně blázen do všech sportů od svých tří let, takže sledoval od malička naprosto všechno. Doteď bych řekla, že má obrovský přehled. On byl v podstatě profesionální fotbalista, ale zastavilo ho stejné zranění jako mě. Má dvakrát přetržené vazy v kolenní. Nyní studuje práva v Praze.

Vaše dcera také sportuje?

Do třinácti let hrála basketbal a pak si přetrhla vazy v kolenní. Je to takové naše rodinné prokletí. Od malička byla neuvěřitelná tanečnice, byla několik let mistryní republiky v sólových kategoriích a v mažoretkách. Nedávno vyhrála mistrovství republiky na kruzích. Začala je dělat teprve v březnu a teď se kvalifikovala na mezinárodní soutěž. ■

FOTBAL V LISTOPADU

Chance LIGA*

3. 11. 2024
18:30

23. 11. 2024
19:00

OK HOLDING

Korporátní pojištění

OK
GROUP

CLARO

LB Brokers

OK GROUP
SLOVAKIA

IBS-GROUP

OK HOLDING
PREMIUM

O & V

INTERWAY
INSURANCE BROKERS

YSAT
PLZEN

Osobní finance

OK
KLIENT

Partnerská síť

OK
BROKERS

Investice

OK
PROFIT

Uhlíkové zemědělství

OK
CARBON

Dotační poradenství

Agroteam CZ

OK
GRANT

Reality

OK
REAL ESTATE

Účetnictví

OK
ECONOMY

**Jedinečný koncept spolupráce
mezi profesionály ve svých oborech.**